

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogelnik

Hišica v čevlju

Sinja ptičica

Čez čas je rekla Mica: »Vidiš, kako je Bog dober. Vsega nama je dal, kar sva si poželega: lepo, veliko hišo, štiri in štirideset dečkov in še to ljubko deklico. Zdaj morava pa kar na delo, da oskrbiva to veliko družinico.«

»Oh, saj bom rad delal, ko vem, za koga delam,« je rekel Tine in si zavihal rokave.

»Ampak še prej morava poiskati našim malim imena. Brez imen vendar ne morejo hoditi po svetu.«

Tine se je popraskal za ušesom: »To bo težko, ko jih je toliko.«

»V koledar poglej,« je rekla Mica.

Tine je vzel s police koledar in skupaj sta iskala imena svojim otročičem. Najprej so prišli dečki na vrsto: Tinče, Binče, Minče, Nejče, Drejče, Pepče, za vse je bilo imen dovolj in nič posebno nista izbirala. Ostala je le še deklica brez imena.

»Za to morava pa nekaj posebnega izbrati,« je rekel Tine. »Ena sama deklica med štiriinštiridesetimi dečki, to je nekaj posebnega. Zato mora biti tudi ime, ki ga ji bova izbrala, nekaj posebnega.«

Mica si je še enkrat ogledala deklico in rekla: »Sinje oči ima kakor svišč in v predpasniku ji perutničke frfotajo kakor ptičici, kadar leta. Kar Sinja ptičica naj bo.«

»Sinja ptičica,« je plosnil Tine z rokama in še enkrat vzel deklico v naročje. »Nič lepšega ni na svetu, kakor si ti, Sinja ptičica.«